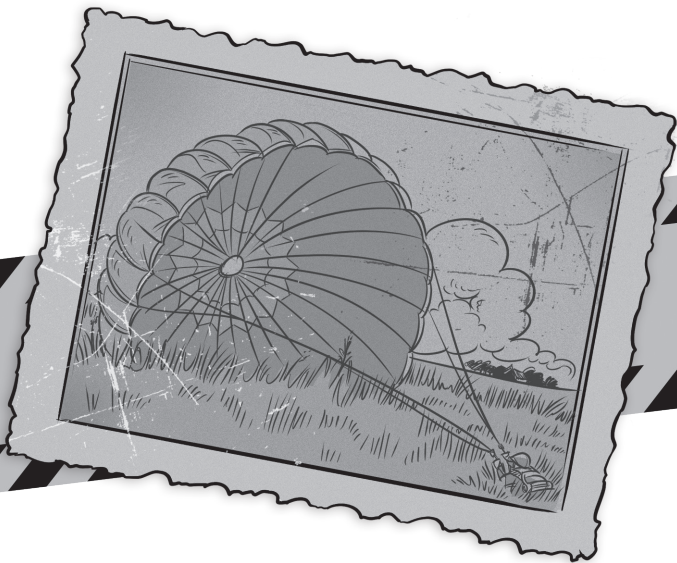

SUNNY TWINS
DE GEHEIME SCHUILPLAATS

SUNNY TWINS DE GEHEIME SCHUILPLAATS

Annette van der Plas
met illustraties van Irene Berbee

Sunny Twins - De geheime schuilplaats

© 2019 Buddy Books

ISBN 978908780442

Tekst: Annette van der Plas

Illustraties: Irene Berbee

Foto: 'Thank you boys', pag. 126 Nico van Ganzewinkel.

Foto: 'Spifire', pag. 128 Pixabay.

Foto's: 'Herinneringsbord', pag. 126. 'Vlaggen', pag. 127. 'Theepot', pag. 128 Annette van de Plas.

Foto's overige: Vliegeniersmuseum Fort Vuren.

Alle rechten voorbehouden

BUDDY BOOKS

HOOFDSTUK I

‘Ze komt eraan!’ Ik sprong overeind en sprintte naar het hoge ronde raam van Nieks zolderkamer. Het stond een stukje open, waardoor er een vreemd geluid naar binnen waaide: skrrr, skrrrgg. Ja, het kon niet missen, daar was tante Pol. Niemand anders in ons dorp had een fiets die klonk als een oude verroeste trampoline.

Op mijn tenen zag ik precies een stukje van de dijk. Tante Pol boog ver naar voren over haar zware stuur. Ze nam een grote bocht, slingerde een beetje en sprintte toen ons pad af naar beneden. Het grind spatte hoog op onder haar dikke banden. Echt hè, haar fiets was rijp voor de sloop, maar overtuig mijn tante daar maar eens van. Niet te doen. ‘Nee Suus, die karretjes van vroeger hebben karakter. Die doe je niet zomaar weg.’ Misschien, maar ik had toch liever een fiets zonder karakter. Daarop kon je gewoon hard de straat uit fietsen, met je armen rond zwaaien én nog adem overhouden ook.

‘Schuif es op. Mag ik ook nog wat zien?’ Niek duwde tegen mijn schouder.

Ik schoof een paar centimeter naar links en mijn tweelingbroer kantelde het raam verder open. Hij hees zich omhoog, zodat hij half over het kozijn bungelde.

‘Tante Pol heeft maar één oorbel,’ zei hij toen. ‘Zou ze de andere vergeten zijn?’

Ik zoomde op haar in. Ze had een grote groene strandtas om haar schouder bungelen, maar een oorbel? Nee, die zag ik niet. Maar ja, dit soort dingen viel alleen Niek op. Hij zag het ook als de boter in de koelkast een stukje te ver naar achteren stond. Of als mama beneden in de hal haar rode hakschoe-

nen links naast haar grijze sandalen had gezet in plaats van andersom.

Klabam! zei de deur van ons oude dijkhuis. Tante Pol was binnen. De liefste tante van het hele westelijk halfroond (en ver daarbuiten). Niek bleef boven, ik had niet anders verwacht. Maar zelf roetsjte ik snel naar beneden en gaf haar een stevige knuffel.

‘Dag tantetje.’ Ik snoof even. Ze had vandaag weer haar lievelingsparfum op: appelbloesem.

‘Ah, mijn favoriete nichtje.’ Tantes armbanden klingelden terwijl ze zich losmaakte uit mijn omhelzing. Ze woelde wild met haar handen door mijn lange haar, zodat het alle kanten op piekte.

‘En bedankt, tante, voor de coupe ellende,’ lachte ik.

‘Luister.’ Tante Pol ging zitten en schoof haar stoel aan bij de tafel. Ze tikte enthousiast met haar hak op de vloer en boog naar me toe. ‘Ik ben met zo’n leuk idee bezig. Wil je het horen?’

‘Tuurlijk.’ De ideeën van tante Pol, daar had je wat aan. Die waren nooit saai.

‘Heb je weleens een modeshow gezien? Zo eentje met prachtige jurken, strikken, glitters en hoge hakken?’

Ik knikte. Ah, ging het die kant op. Niet echt mijn ding, zo’n show. Oké, kleding was handig omdat je het anders koud kreeg, maar er hoefden voor mij echt geen glitters of strikken op te zitten. Daar kon je alleen maar achter blijven haken als je bijvoorbeeld net ondersteboven aan de duikelstangen hing en een mooie sprong wilde maken.

Tante Pol glunderde. ‘Geweldig hè, die shows. Ik kan er echt van genieten. Maar ik heb er nog nooit eentje zelf georganiseerd. En dat ga ik nu dus doen! Niet zomaar alleen voor de

lol natuurlijk. Nee, voor het goede doel, dat snap je.’

Ja, tante Pol en het goede doel, die hoorden bij elkaar als een deksel op een pan. Of, in haar geval, als een oud zadel bij een antieke fiets.

‘Waar is het voor?’ vroeg ik nieuwsgierig. ‘Voor de zwerfhonden in het asiel? Voor de voedselbank, net als de vorige keer? Of nee, misschien wel voor het weghalen van de plastic soep uit de oceanen.’

‘Eh, nee,’ tante Pol lachte. ‘Allemaal goede ideeën natuurlijk. Maar dit keer is het voor iets speciaals, iets van vroeger. Je weet toch dat er in de Tweede Wereldoorlog vliegtuigen zijn neergestort hier in de buurt? Op de plekken waar dat is gebeurd, willen we borden neerzetten. Daarop kun je dan lezen waar een vliegtuig is neergestort en wie erin zaten. En voor die borden gaan we dus sparen.’

Ik keek tante Pol glazig aan. Borden? Ik kon me er niet zo veel bij voorstellen. Ze had beter even aan mij kunnen vragen wat het goede doel moest zijn. Een kinderboerderij starten bijvoorbeeld, met echte ezels en kamelen en zo’n klein schattig varkentje. En pony’s natuurlijk, die je de hele dag kon verzorgen. Zou dat niet gaaf zijn?

‘Hmm,’ zei ik. ‘Borden. Nou ja, leuk.’

‘Jazeker. Die borden herinneren ons eraan hoe bijzonder het is om in vrijheid te leven. Maar het gaat niet alleen om die borden. We hebben de families van de neergestorte piloten uitgenodigd om naar ons dorp te komen. Je snapt wel dat die graag willen zien wat er hier met hun vader of opa gebeurd is. Ze komen bijvoorbeeld uit Engeland of Polen om erbij te zijn. Sommigen komen zelfs helemaal van de andere kant van de wereld, uit de Verenigde Staten, Canada of Nieuw-Zeeland.

Bijzonder, hè. We maken er een speciale pilotendag van met allerlei activiteiten. Maar ja, dat kost natuurlijk wel geld en vandaar de modeshow. Alles wat we daar verkopen, gaat in de pot voor de pilotendag. Veel mensen helpen al mee met de voorbereidingen, zelfs opa. We mogen namelijk zijn oude schuur gebruiken voor de modeshow. Er staat al een geweldig podium en gisteren hebben we prachtige gordijnen opgehangen!’

De oude schuur? Daar mochten Niek en ik eigenlijk niet komen. Opa vond dat we daar niets te zoeken hadden. We gluurden af en toe door de raampjes vol spinrag en stof. Meer dan wat vage schaduwen zagen we nooit. Dat was trouwens lang geleden, want Niek had er op een dag een donkere schim zien bewegen. Dus bleef ik nu liever veilig op een afstandje. ‘Tsja ...’ mompelde tante Pol. ‘Het duurde wel even voor we de schuur een beetje opgelapt hadden en ach, helemaal gelukt is het niet. Maar door de gordijnen valt dat niet op. Het wordt supermooi en weet je wat het leukste is? Alle kledingwinkels hier in de buurt doen mee en schenken kleding. Zelfs de bruidswinkel heeft een jurk aan ons gegeven om te showen en te verkopen. Fantastisch toch?’ Ze viel even stil en tikte met haar nagels op de rand van de tafel.

‘Ja, fantastisch dus,’ zei ze nog eens, maar het klonk plotseling anders, somberder. Ook haar stem werd zachter. ‘Helaas ... Net nu we zo lekker bezig zijn, is er iets vreemds aan de hand.’ Ze zuchtte even en frunnikte in gedachten aan haar armbanden.

Nieuwsgierig keek ik haar aan. ‘Wat bedoel je?’

Tante Pol streek haar jurk glad en staarde peinzend in de verte. Er trok een rimpel in haar voorhoofd.

‘Wat kan ik voor je inschenken, Pollie?’ Mama kwam er altijd

op het verkeerde moment tussendoor. Als je haar net even niet kon gebruiken.

Tante Pols aandacht was weg. Ze wilde thee en gaf me de schaal met cupcakes door. Die hadden mama en ik vanmorgen gebakken. Ze waren eigenlijk om uit te delen in onze theetuin, die met mooi weer opening voor iedereen die trek had in iets lekkers. Maar gelukkig bakten we er altijd wat extra.

Tante Pol nam een grote slok van haar thee, kreeg een rood hoofd en hoestte. ‘Oeps, gloeiend heet.’

Ik knikte, wat nog best lastig was als je met je kin op je handen aan tafel zat.

‘Hmm ... waar was ik?’ Tante Pol liet een stilte vallen en veerde toen omhoog. ‘Had ik trouwens al gezegd dat jij ook mee mag showen? Ik heb een geweldig galajurkje in jouw maat gezien. Wit met een grote groene strik aan de voorkant.’

Serius? Ik verslikte me bijna in een hap cupcake.

‘Natuurlijk doet ze mee,’ zei mama, alsof ik geen eigen mening had. ‘Als ik dan eens een visgraatvlecht bij haar maak en een mooi lint invlecht – dat staat zo leuk bij dat lange haar, en ...’

‘Ik kan natuurlijk ook gewoon de hapjes rondbrengen,’ onderbrak ik haar snel. ‘Dan heb ik helaas geen tijd om dat galajurkje te showen, maar ja, je kunt niet alles, hè.’

Ze deden net of ze me niet hoorden. ‘Dat over die jurk is dus afgesproken,’ besloot tante Pol. ‘Ik neem ’m morgen mee om te passen. Hij is echt supersnoezig.’

Supersnoezig? Dat meende ze niet! Ik blies boze rimpels in mijn limonade. Net zo lang tot ze bijna over de rand golfd. Tante Pol keek van mij naar mijn glas en weer terug. ‘Je vindt het toch wel leuk, hè Suus?’